

Радой Ралин

Слънце и вятър

Вятърът и слънцето подели дискусия. За какво ли била тя? Че от- както свят светува, дискутиращите всъщност спорят все за едно и също нещо: кой от тях е по-силен. Въпрос на амбиции само!

Та вятърът и слънцето спорили: кой от двамата е по-силен? По-си- лен щял да бъде онзи, който съблече първия срещнат пътник.

Появил се първият очакван пътник и вятърът потрил доволно ръце.

– Сега ще видиш – закарал се на слънцето той – какъв стриптийз ще падне. Като зафуча страховито, ще го разпердушина, ще го погна с данъци и берии, ще съблека и ризата от гърба му.

И както се закарвал вятърът, така и задухал – грозно, зловещо, нео- писуемо от поети и метеоролози. Духал, духал, вмъквал се под крачоли- те на човека, размятал палтото му, но човекът нали зъзнал, още повече се свивал и увивал, стискал и тракал със зъби и накрая устискал.

След уречения регламент – безуспешен за вятъра – дошло ред на слънцето. То просто се усмихнало на пътника с такава топла усмивка, че той си свалил сам сакото. После пуловера, ризата, после всички одеяния и се проснал върху земята, за да си прави слънчеви бани.

– Видя ли, че убеждението е по-резултатно? – рекло слънцето.

– Да, но ти изпадна в гнил либерализъм и абстрактен хуманизъм... – отговорил раздражен вятърът.

А облаците нали се водили по вятъра, само това чакали, нахлули и затулили слънцето. И така го държали, закрито на сянка, докато си нап- равя самокритика пред вятъра, който, разбира се, излязъл победител в дискусията.

Ако дискутираш с вятъра, победата ти ще бъде за вятъра.

КРАЙ

© Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация:

Радой Ралин, „Езопиада“, Български писател, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5881>]